

Jessen: Seg maa bede undskyldt, at jeg igen tager Ordet, men jeg vil blot sige, at det ærede Medlem ganske vist har Ret i, at der kan være Tilfælde, hvor ikke godt Andre end Lodsjen kunne foretage Anhøvelsen; men jeg vil sige, at hvor Spørgsmaalet er om, hvorvidt en Person er berettiget til Lodsning, eller ikke er berettiget dertil — og det er et Tilfælde, som indtræffer meget ofte — vil det afhænge af den paagjældende Lodsjes egen Forklaring om, til hvilken Tid han har set Lodsflaget heiset, til hvilken Tid han er gaaet ud osv., om den Anden har været berettiget eller ikke. I de Tilfælde, hvor der saaledes er Strid mellem Lodsjen paa den ene Side og den Lodsende paa den anden Side om den Sidstes Berettigelse, er det, forekommer det mig, et meget stærkt Overgreb, at Lodsjen selv skal kunne tage den Mand, om hvis Berettigelse der tvistes, i Nafften og føre ham under Anhøvelse til en Politivrigthed. Det forekommer mig at være urigtigt, thi det er at tillægge Lodsjerne en Foregriben af de Retspørgsmaal, som kunne opstaa, og hvori Lodsjen er i højeste Grad personlig interesseret.

Madvig: Det forekommer mig ikke, at der deri ligger nogen videre Foregriben end den, der er nødvendig. Naar en Person paa aabent Farvand findes Lodsende, og den utvivlsomt berettigede Lods kommer tilstede og antræffer ham deri, maa han kunne føre ham for Dommeren — Andet indrømmes der ham jo ikke — for at det kan blive afgjort, om den anholdte Person har været berettiget eller ikke til at lodsse. Det medfører jo ikke nogen Fængsling. Saasnart han kommer for Dommeren, kan Dommeren — selv om der er Tvivl om Retspørgsmaalet — skjønne, at der ingen Grund er til at belægge den Anholdte med Arrest; men det er aldeles nødvendigt, at Lodsjen, som er kommen tilstede, kan føre den Anden for Dommeren, thi ellers vil, især naar man tænker sig denne Lov anvendt paa de Tilfælde, der have fremkaldt den, hvor det er Svenskere, der lodsse i Sundet eller lignende Steder, den Person, der er sig bevidst at være antruffen i uberettiget Virksomhed, naturligvis sørge for at komme bort og unddrage sig enhver Straf.

Orenbøll: Jeg vilde blot gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til den sidste ærede Talers Udtalelser. Det er nok muligt, at det i Praxis undertiden kunde lede til et vellykket Resultat, om man saaledes vilde tillade Private at anholde en Person, men det forekommer mig at være at indføre et aldeles nyt Princip, idet jeg i Diebliffet ikke mindes, at vi i vor Lovgivning kjende noget Saadant. Tidligere var det i den ældre Mark- og Veisfredslov bestemt, at naar En passerede en Mand's Mark, kunde dennes Gierstray anholde og pante ham, men ellers kjende vi ikke noget Saadant, og jeg tror, at det vilde være

lidet heldigt, om man her paa en anden Maade autoriserede et Slags Saandgemang paa Søen; Andet bliver det ikke, naar den berettigede og den uberettigede Lods staa overfor hinanden; thi, fordi der staa i Loven, at han maa anholde ham, lader Svenskeren — for at blive ved det ansførte Exempel — sig neppe uden Videre anholde. I Almindelighed vil der imidlertid være andre Maader, hvorpaa Bestemmelsen kan faae sin Betydning, idet nemlig saadanne Lodsse — om ikke i Sundet, saa andetsteds — følge med Skibet til Havnen, og naar det saa er meldt til Dvirgheden, telegraferer den dertil og lader dem anholde. Der gives altsaa Midler til Anhøvelse, uden at Private skulle have Myndighed i den Retning. Naar det ærede Medlem sagde, at der ikke vil være slet stor Skade, naar den Vedkommende havde været berettiget til at lodsse og alligevel blev anholdt, saa er det dog meget tvivlsomt; thi der er Tale om store Distancer, hvori en Mand kan søres fra sit Hjem; og dertil kommer, at han, som den ærede Landsithingsmand yttrede, aldrig kan blive belagt med Arrest, saavidt jeg kan forstaa Lovforslaget, idet der kun er Tale om en Anhøvelse, saaledes som Anhøvelse forstaaes i det juridiske Sprog, nemlig at Dommeren kan holde den Paagjældende fast for at faae de fornødne Oplysninger; men egentlig Arrest tror jeg derimod, at der aldrig kan blive Tale om, saa at jeg ikke kan fravige min tidligere Anskuelse, at Lovforslaget maa opfattes saaledes, at Anhøvelse kun kan ske af en dertil berettiget Myndighed.

Madvig: Seg kan slet ikke indrømme, at den kongelige Lods, naar han optræder under sin Virksomhed, er at betragte som Privatmand og kan sammenlignes med enhver anden Privatmand, der træffer en Fremmed paa sine Enemærker. Men dernæst tager det ærede Medlem storlig feil med Hensyn til den praktiske Virkning, naar han mener, at den uberettigede Lods, som der her er Tale om at komme efter, vil man faa fat paa, naar han fører Skibet til en dansk Havn. Det gjør han nemlig ikke; det tager han sig vel ivare for. Den uberettigede Lods fører Skibet enten Nord paa forbi Rullen og forlader det der, eller til Drogden mod Syd og forlader det der; men han gaar ikke med det til nogen dansk Havn, idet han veed, at det vilde være meget slem for ham at komme der. Spørgsmaalet er altsaa, hvorledes man skal forhindre ham i at lodsse gennem dansk Farvande, naar han omhyggelig undgaar at komme i dansk Havn.

Melchior: Da jeg før henholdt mig til det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Orenbøll), var det nærmest i Henseende til hans Indøegnen af de Bemærkninger, der fremkom fra det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Jessen) angaaende det Forhold, der finder Sted, naar en Skipper